

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

ΤΗΣ κ. Α. ΖΕΝΝΕΒΡΑΪ'Υ'

Η Φλωρέτα

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ἡ Φλωρέτα ἄκουγε στὴν ἀρχὴ μὲ τὰ μάτια ἀνοιχτά, ἔπειτα ὅμως τὰ ἐκλείσε. Ἡ κυρὰ Ντεμάρ νόμισε ὅτι ἀποκοιμήθηκε κι' ἔτοιμάστηκε ν' ἀποτραβηχτῆ, ὅταν ἔξαφνα τὴν ἄκουσε νὰ τὴ ρωτᾷ:

— Τελείωσε;

— Ναι, μικρούλα μου.

— Πῶς μ' ἀρέσει ν' ἀκούω ὅσα γράφει ὁ Γιάννης. Κλείνω τὰ μάτια μου καὶ νομίζω πὼς εἶνε ἐδῶ! Μόλις σηκωθῶ θὰ τοῦ στείλω ἕνα γράμμα. Ξέρω καὶ γράφω πολὺ ωραία!

Μὰ ἡ Φλωρέτα δὲν μποροῦσε νὰ σηκωθῆ ἀκόμα. Μὲ τὸν δυνατὸ πυρετὸ πού εἶχε περάσει ἡ ἀνάρρωσίς της ἦταν σιγανὴ κι' ἀργοποροῦσε. Χρειαζόταν ἐξ ἄλλου προσοχῆ, γιατί ἡ παραμικρὴ ἀπροσεξία θὰ τῆς στοίχιζε πολὺ ἀκριβᾶ.

Μὰ ἡ νοσοκόμος πού περιποιόταν τὴν Φλωρέτα ἤξερε ἀπὸ παιδιὰ κ' εἶχε τὰ μάτια της τέσσερα. Δὲν ἔκανε παρὰ ὅ,τι εἶχε συμβουλέψει ὁ γιατρός.

Τώρα ἡ Φλωρέτα ἔτρωγε λίγο. Ἐνα ἡλιόλουστο μάλιστὰ πρωτὶ δοκίμασαν νὰ τὴν σηκώσουν ἀπὸ τὸ κρεβάτάκι της, ἀλλὰ τὴν ξαναπλάγιασαν πάλι ἀμέσως, γιατί χλώμιασε ἄξαφνα κι' ἔγινε πολὺ - πολὺ ἀχνή, σὰν νὰ ἐπρόκειτο νὰ τῆς φύγη ἡ ζωούλα της!

Εἶχαν περάσει περισσότερες ἀπὸ δεκαπέντε μέρες ἀπὸ τότε πού ἔπεσε ἄρρωστη ἡ Φλωρέτα κι' ἕνας σχεδὸν μῆνας ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ Γιάννη.

Στὸ μεταξὺ αὐτὸ ἡ γυναῖκα τοῦ Ντεμάρ ἔλαβε καὶ δεῦτερο γράμμα ἀπὸ τὸ γιοῦ της. Ὁ Φραντὶ, μόλις ἔφτασε τὸ δεῦτερο ἐκεῖνο γράμμα, τὸ πῆρε καὶ τὸ πῆγε χαρούμενος στὸ δωμάτιο τῆς Φλωρέτας. Μόλις τὸ ἀντκρυσε ἡ μικρούλα πέταξε ἀπ' τὴ χαρὰ της.

— Εἶνε ἀπὸ τὸν Γιάννη! φώναξε χτυπώντας τὰ χεράκια της. Διάβασέ το, διάβασέ το γρήγορα. Θὰ γράφῃ καὶ γιὰ μένα κάτι.

Ἡ μητέρα τοῦ Γιάννη ἀνοίξε τὸν φάκελλο κι' ἄρχισε νὰ διαβάξῃ:

« Ἀγαπητῆ μου μητέρα,

Σ' ευχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ γράμμα σου. Χάρηκα πού εἰσαπτε ὅλοι σας καλά. Κι' ἐγώ, μητέρα μου, εἶμαι καλά, μὰ καὶ πολὺ λυπημένος. Δὲν τὸ πιστεύω πὼς ἡ Φλωρέτα θὰ μὲ ξεχνοῦσε τόσο γρήγορα...»

— Ἐγώ, ἐγώ τὸν ξέχασα! φώναξε ἡ Φλωρέτα. Ἐγὼ λέει πὼς τὸν ξέχασα; ὦ, τί κακὸς πού εἶνε! Ἀκοῦς ἐκεῖ, ἀκοῦς νὰ πιστέψῃ ἕνα τέτοιο πρᾶγμα!

Τὰ μάτια τῆς μικρῆς κόρης βούρκωσαν καθὼς μιλοῦσε, ἄφθονα δάκρυα ἄρχισαν νὰ κυλοῦνε στὰ χλωμά μηλουιάγυολά της.

Ἡ μητέρα τοῦ Γιάννη ἀνησυχῆσε.

— Μὴν κλαῖς, Φλωρέτα, τῆς εἶπε, μὴν κλαῖς, κόρη μου, γιατί θὰ σὲ πιάσῃ πάλι πυρετός.

Μὰ ἡ Φλωρέτα ἦταν ἀπαρηγόρητη.

— Ἀκοῦς... ἀκοῦς νὰ πιστέψῃ πὼς τὸν ξέχασα μέσα σ' ἕνα μῆνα! τραύλισε ἀνάμεσα στὰ δάκρυά της. Ἀχ, κυρία Ντεμάρ, δὲν ξέρετε πόσο μὲ πίκρανε αὐτό!...

Πραγματικᾶ, τὸ περιεχόμενον τῆς ἐπιστολῆς ἐκείνης τοῦ Γιάννη εἶχε καταπικράνει τὴν Φλωρέτα. Καὶ ἡ κυρὰ Ντεμάρ ἔνοιωθε δυνατὴ στενοχώρια γι' αὐτὸ πού συνέβη. Γιατί νὰ γράφῃ ὁ Γιάννης τέτοια λόγια στὸ γράμμα του, γιατί;

Ἡ Φλωρέτα ἔκλαιγε ἀκόμα.

— Πάψε νὰ κλαῖς, κορούλα μου, τῆς εἶπε γλυκὰ ἡ κυρὰ Ντεμάρ.

— Δὲν μπορῶ, κυρὰ Ντεμάρ, τῆς ἀποκρίθηκε ἡ Φλωρέτα πνιγμένη στοὺς λυγμούς, δὲν μπορῶ. Νοιώθω ἕνα μεγάλο πόνον, μιά πίκρα σὰν τοῦ κινίνου καὶ πιὸ μεγάλη ἀκόμα, νὰ ἐδῶ...

Καὶ ἔδειξε τὸ μέρος τῆς καρδούλας της.

Ἡ κυρὰ Ντεμάρ ἄπλωσε τὸ χέρι της κι' ἄρχισε νὰ τὴν

χαϊδεύῃ.

— Σῶπα, μικρούλα μου, σῶπα.

— Θέλω νὰ τοῦ γράψω, πρέπει νὰ τοῦ γράψω, ξεφώνισε ἡ Φλωρέτα, γιατί ἄλλοιῶς δὲν θὰ μπορέσω νὰ κοιμηθῶ. Δῶσε μου μιὰ πέννα καὶ χαρτί, δῶσε μου γρήγορα!...

— Καλὰ, καλὰ, μικρούλα μου, θὰ σοῦ φέρω ἀμέσως ὅ,τι ζητᾷς, ἡσύχασε, σφόγγισε τὰ δάκρυά σου, ἀγγελέ μου!...

Πραγματικᾶ, ἡ κυρὰ Ντεμάρ ἔτρεξε κι' ἔφερε στὴ Φλωρέτα τὸ καλαμάρι, τὴν πέννα καὶ χαρτί γιὰ νὰ γράφῃ στὸν Γιάννη, στὸν «κακὸ» Γιάννη πού τὴν ἔκαμε νὰ χύσῃ τόσα δάκρυα στὰ καλά καθουμένα.

Ἡ Φλωρέτα ἀκούμπησε τὸ κεφάλι της στὸν ὄμο τῆς κυρὰ Ντεμάρ καὶ πῆρε τὴν πέννα.

Μὰ, δυστυχῶς, τὸ χέρι της ἔτρεμε καὶ δὲν μποροῦσε νὰ γράφῃ.

Ἡ μικρούλα πεισιμάτωσε.

— Τί «ἀγκοῦτσες» εἶν' αὐτὲς πού γράφω! ξεφώνισε. Θεοῦλη μου, τί ὀρνιθοσκαλίσματα!

Ἡ κυρὰ Ντεμάρ θέλησε νὰ τὴν παρηγορήσῃ.

— Εἶσαι ἀδύνατη ἀκόμα, Φλωρέτα, τῆς εἶπε, καὶ γι' αὐτὸ τρέμει τὸ χέρι σου. Κοιμήσου, μικρὴ μου, καὶ τὸ πρωτὶ γράφεις. Τὸ πρωτὶ πού θὰ ξυπνήσῃς μὲ τὸ καλὸ ἄσπαι πιὸ ἡσυχὴ καὶ τὸ χεράκι σου δὲν θὰ τρέμῃ.

Μὰ ἡ Φλωρέτα δὲν ἤθελε ν' ἀκούσῃ τίποτα.

— Ὅχι, ὄχι, κυρὰ Ντεμάρ, θὰ τοῦ γράψω ἀπόψε. Δὲν θὰ μπορέσω νὰ κλείσω μάτι ἂν δὲν τοῦ γράψω.

Κι' ἀλήθεια, ἡ μικρὴ ἄρρωστη κατῶρθωσε νὰ σκαρώσῃ τὴν ἐπιστολή, συγκεντρώνοντας ὅλες της τίς δυνάμεις.

Ἐγραψε λοιπὸν στὸ Γιάννη:

« Γιάννη,

Ἡμουν ἄρρωστη, μὰ σὲ εἶχα πάντα στὸ νοῦ μου. Πῶς μπόρεσες νὰ πιστέψῃς πὼς σὲ λησμόνησα;»

Αὐτὸ ἦταν ὄλο.

Δὲν μπόρεσε νὰ γράφῃ τίποτε περισσότερο.

Ἡ προσπάθεια πού κατέβαλε γιὰ νὰ χαράξῃ τίς λίγες ἐκεῖνες γραμμὲς τὴν ἐξάντλησε. Ἀποκαμωμένη πλάγιασε ξανά στὸ κρεβάτι της κι' ἐκλείσε τὰ μάτια της.

Ὁ ὕπνος, ὁ γλυκὸς ὕπνος τῶν παιδιῶν τὴν πῆρε ἀμέσως στὴν ἀγκαλιά του.

Ἀποκοιμήθηκε μὲ τὸν κοντυλοφόρο στὸ χέρι.

Ἡ κυρὰ Ντεμάρ πλησίασε σιγά, τράβηξε τὸν κοντυλοφόρο ἀπὸ τὰ δάχτυλά της, τὴν φίλησε ἀπαλᾶ κι' ἀπομακρύνθηκε σιγανοπατώντας.

— Κοιμήσου ἡσυχᾶ, μικρούλα μου!

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωτὶ ὁ ἥλιος ἄστραφτε πρόσχαρος στὸν ὀλοκάθαρον οὐρανόν.

Ἦταν ἕνα ωραῖο πρωτὶ τοῦ Μαρτίου γεμᾶτο φῶς καὶ ἀσημένιους κελαϊδισμούς.

Χαρὰ Θεοῦ!

Ὁ γιατρός εἶχε πῆ πὼς ἔπρεπε ν' αναπνεύσῃ ἡ ἄρρωστη καθαρὸν ἀέρα.

Ἡ κυρὰ Ντεμάρ λοιπὸν ἀνοίξε ὁ παράθυρο κι' ἀφθονοφῶς πλημμύρισε τὸ δωμάτιο.

Ἡ Φλωρέτα ποῦχε ξυπνήσει, ἐκλείσε τὰ μάτια της μπρὸς στὴν τόση φωτοπλημμύρα. Τὸ ἀεράκι ποῦμπαινε ἀπὸ τὸ παράθυρο ἔφερε μαζύ του ἀνοιξιάτικες εὐωδίες. Ὅλα ἦσαν φεγγοβόλα καὶ γελαστά.

Λίγες μέρες κατόπιν ὁ Φραντὶ μετέφερε τὴν κόρη του στὴν αἴθουσα. Ἡ χαρὰ του ἦταν ἀπερίγραπτη. Ὁ κίνδυνος εἶχε περάσει, ἡ Φλωρέτα εἶχε σωθῆ.

Ἡ κυρὰ Ντεμάρ γύρισε τότε στὴν ἔπαυλι γιὰ νὰ δῇ ἂν ἦσαν ὅλα ἐν τάξει.

Μὰ κ' ἡ Φλωρέτα ἔνοιωθε μεγάλη χαρὰ γιὰ τὴν ἀνάρρωσί της. Ὅταν μάλιστὰ βρέθηκε μπρὸς στὸν καθρέφτη ἀπόρησε βλέποντας τὸν ἑαυτό της. Θεέ μου, πόσο εἶχε μεγαλώσει, πόσο εἶχε ψηλώσει στὸ μεταξύ! Δὲν ἦταν πειὰ

παιδούλα. Ήταν μιὰ δεσποινίς πλέον.

Τὸ πρόσωπό της εἶχε ἀκόμα ὥστόσο τὰ ἴχνη τῆς ἀρρώστειας πού πέρασε, ἦταν χλωμὸ καὶ ἰσχνό. Μολαταῦτα ὅποιος τὴν ἔβλεπε δὲν θὰ μπορούσε νὰ μὴ θαυμάσῃ τὴν ὠμορφιά της.

Τώρα ἡ Φλωρέτα ἔβγαίνει μὲ τὸν πατέρα της περίπατο στὸ δάσος. Τὶς πρώτες μέρες στηριζόταν στὸ μπράτσο του γιὰτὶ ἦταν ἀκόμα πολὺ ἀδύνατη. Μὰ σιγά-σιγά συνήλθε καὶ βιάδιζε μόνη της, ἐλεύθερα καὶ πρόσχαρα.

Μολαταῦτα φαινόταν καθαρά πὼς κάτι ἔλειπε ἀπὸ τὴν Φλωρέτα.

Ἡ σκέψις της πετοῦσε στὸ φίλο της ποῦχε φύγει μακριὰ της. Δὲν μπορούσε νὰ τὸν ξεχάσῃ. Τὸν σκεφτόταν δι-
αρκῶς. Στὸ δάσος καθόταν συχνά στὸ βελουδένιο ταπέ-
το τῆς χλόης καὶ βυθιζόταν σὲ ρεμβασμούς. Σκεφτόταν τὸ Γιάννη.

Μιὰ μέρα ἔκοψε ἀπὸ τὸ δάσος ἕνα δροσερὸ ἄνθος κι' ὄ-
ταν γύρισε στὸ σπίτι κάθησε κι' ἔγραψε στὸν Γιάννη:

«Γιάννη μου,

Εἶμαι καλύτερα, μὰ δὲν ἀρχισα ἀκόμη τίς δουλειές κι' ἔτσι μοὺ μένει περισσότερος καιρὸς γιὰ νὰ σοὺ γράφω. Μὰ ἂν σοῦγραφα ὄλες τίς σκέ-
ψεις πού γυρίζουν στὸ μυαλό μου γιὰ σένα, ἀσφαλῶς δὲν θὰ «βουρκα-
καίρῃ» νὰ διαβάξῃς τὰ γράμματά μου.

Σήμερα πῆγα πάλι στὸ δάσος κι' ἔ-
κοψα μιὰ δλόδροση θιολέτα. Τὴν ἔκοψα ἀπὸ τὸ μέρος πού θρικόμαστε οἱ δυὸ
μας ὅταν ἔρριξε σιμά μας ὁ Ζάκ τὴν
τουφεκιά. Τὸ θυμάσαι; Τὴ θιολέτα μου
αὐτὴ σοὺ τὴν στέλνω μὲ τὸ γράμμα μου.
Γράφε μου πολλὰ λόγια, σὲ παρακαλῶ.
Θέλω νὰ εἶνε τὰ γράμματά σου μεγάλα-
μεγάλα. Μιὰ καὶ δὲν εἶσαι ἀρρωστος
μπορεῖς, καλέ μου Γιάννη, νὰ μοὺ γρά-
φῃς περισσότερα λόγια καὶ νὰ γεμίζῃς
καὶ τίς τέσσερες σελίδες τοῦ χαρτιοῦ τῆς
ἐπιστολῆς. Θέλω ἀκόμα νὰ μοὺ γράφῃς
νὰ μάθω ἂν εἶνε ὠμορφὴ ἡ ψυχόκορη
τοῦ θείου σου.

«Ὅταν θάρθῃς μὲ τὸ καλὸ, θὰ χαρῶ
πολὺ, τόσο πολὺ, ὅσο λυποῦμαι τώρα ποὶ
λείπεις. Ἀλλὰ γιὰτὶ νὰ συλλογίζωμαι
ἀπὸ τώρα τὸ γυρισμό σου; Ἦ ἀργήστ
ἀκόμα νάρθῃ ἡ ἡμέρα πού θὰ χαρῶ...»

Σὲ φιλῶ

Ἡ ΦΛΩΡΕΤΑ σου»

Τὰ γράμματά του Γιάννη ἦ-
σαν πειὰ ὅπως τὰ ἤθελε ἡ Φλω-
ρέτα. Μεγάλα - μεγάλα, μὲ πολ-
λὰ λόγια.

Ὁ μικρὸς φίλος τῆς Φλωρέτας
καθόταν καὶ τῆς ἔγραφε κάθε
Κυριακὴ πού εἶχε καιρὸ. Τῆς ἔ-
γραφε στὰ γράμματά του λεπτο-
μερῶς πὼς πέρασε τὴ ἑβδομάδα
του, τί ἔκανε, τί ἄκουσε, τί εἶπε.
Γέμιζαν ἔτσι κ' ἡ τέσσερες σελί-
δες τοῦ χαρτιοῦ τῆς ἐπιστολῆς
κ' ἡ Φλωρέτα ἦταν εὐχαριστημέ-
νη ὅσο δὲν λέγεται.

— Ὁ Γιάννης μου στέλνει τώ-
ρα «χορταστικά» γράμματά! ἔλεγε, κι' ἔλαμπε, κι' ἀστρα-
φε ἀπὸ τὴ χαρὰ της.

Ἀλλὰ καὶ ἡ Φλωρέτα ἔγραφε στὸν Γιάννη τὸ καθετὶ πού
συνέβαινε στὸ σπιτάκι τους, στὴν ἔπαυλι, στὸ δάσος, σ' ὄ-
λα τέλος τὰ μέρη πού γνώριζαν, πού εἶχαν ζήσει καὶ εἶχαν
χαρῆ, μαζὺ οἱ δυὸ τους.

Τοῦγραψε ἀκόμα πὼς ὁ πατέρας της ἔπιασε μιὰ ἀλεπού,
ποῦχε, ἡ ἀφιλότιμη, τὴν θρασύτητα νὰ τρυπώσῃ μέσα στὸν
ὄρνιθωνα καὶ πὼς ἡ Κοκκίνω εἶχε γεννήσει ἕνα μοσχάρακι.

Τὴ Φλωρέτα τὴν στενοχωροῦσε τώρα ἕνα πράγμα. Ἡ-
θελε νὰ μάθῃ τί λογῆς ἦταν ἡ ψυχόκορη τοῦ θείου τοῦ
Γιάννη, μὰ δὲν εἶχε τὸ κουράγιο νὰ γράψῃ στὸν μικρὸ της
φίλο καὶ νὰ τὸν ρωτήσῃ γι' αὐτό. Ἡ σκέψις αὐτὴ βασάνιζε
τὴν Φλωρέτα ἀρκετὸ καιρὸ. Ὡς πού μιὰ μέρα πῆρε τὸ κου-
ράγιο κι' ἔγραψε στὸν Γιάννη, ζητώντας του σχετικὲς πλη-
ροφορίες.

Ὁ Γιάννης τῆς ἀπάντησε ἀμέσως. Τὸ γράμμα του ἦταν
πολὺ εὐχάριστο. Τῆς ἔγραφε:

«Ἀγαπητὴ μου Φλωρέτα,

Ἀκόμα εἶμαι στενοχωρημένος γιὰ τὴν ἀρρώστεια πού πέρασες. Τί κρῖ-
μα, τί κρίμα νὰ μὴν εἶμαι κοντά σου, Φλωρέτα μου! Ὡστόσο ἔκανε πολὺ
καλὰ ἡ μητέρα μου καὶ κράτησε μουσικὴ τὴν ἀρρώστεια σου. Γιατὶ ἂν τὸ
μάθαινα θὰ ξεκινούσα μὲ τὰ πόδια καὶ θὰ ἐρχόμουν νὰ ἰδῶ τί κάνεις.

Ναί, Φλωρέτα μου, θάτρεχα κοντά σου σὺν τρελλός. Μὰ ὁ καλὸς Θεὸς
μὰς λυπήθηκε καὶ σ' ἔκανε καλὰ κι' ἔτσι λιγότεψε κ' ἡ ἀνησυχία μου.
Ἄχ, Φλωρέτα μου, τί κακὸ πράγμα πού εἶνε ὁ ζωντανὸς ὁ χωρισμός! Ἐ-
χει δίκη τὸ τραγοῦδι πού λέει πὼς:

«Ὁ ζωντανὸς ὁ χωρισμὸς παρηγοριά δὲν ἔχει».

Δὲν βλέπω πειὰ παρὰ πότε θάρθῃ ἡ ἡμέρα πού θὰ γυρίσω γιὰ πάντα
στὸ σπίτι μου. Ἡ ἡμέρα αὐτὴ θά'νε γιὰ μένα ἡ πιὸ εὐτυχισμένη ὄλης μου
τῆς ζωῆς κ' ἡ πιὸ χαρούμενη.

Μὲ ρωτᾷς τί λογῆς εἶνε ἡ ψυχόκορη τοῦ θείου μου. Εἶνε ὡς δεκαοχτὼ
χρόνων κοπέλλα καὶ νοικοκυρά καὶ χρυσοχέρα ὅσο νὰ φανταστῆς. Θαρρῶ
πὼς μόλις γυρίσῃ ὁ ἀδελφός μου ἀπὸ τὸ στρατὸ θὰ τὴν πάρῃ γυναικα
του. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο μὲ περιποιεῖται πολὺ ἡ καὶ μένη, γιὰτὶ μοιάζω,
λέει, τοῦ ἀδελφοῦ μου».

Μόλις τελείωσε τὸ διάβασμα τῆς ἐπιστολῆς ἡ Φλωρέτα
ἀνάσανε μ' ἀνακούφισι καὶ εὐχαρίστησι. Ὡστε ἡ ψυχόκορη
τοῦ θείου τοῦ Γιάννη ἦταν δεκαοχτὼ χρόνων καὶ θὰ παν-
τρευόταν τὸν ἀδελφὸ τοῦ φίλου της. Τί καλὰ! Πόσο τῆς ἐξα-
λάφρωσαν τὴν καρδιά ἡ πληροφορίες αὐτές! Τώρα πειὰ αἰ-
σθανόταν κι' αὐτὴ συμπάθεια γιὰ τὴν Τριανταφυλλιά πού πε-
ριποιόταν τόσο τὸ Γιάννη της.

Ἡ ΦΛΩΡΕΤΑ ΑΓΓΕΛΟΣ ΧΑΡΑΣ ΚΑΙ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

Ήταν πειὰ πολὺ εὐχαριστημέ-
νη ἡ Φλωρέτα καὶ τὴν εὐτυχία
της αὐτὴ ἤθελε νὰ τὴν συμμαρ-
ζώνται καὶ οἱ ἄλλοι.

Ἐξ αἰτίας τῆς ἀρρώστειας της
ἡ Φλωρέτα εἶχε πολὺν καιρὸ νὰ
ἐπισκεφθῇ τὴν οἰκογένεια Κα-
μάρ. Τὴν συλλογιζόταν ὅμως συ-
χνὰ καὶ τέλος τῆς ἤρθε μιὰ καλὴ
δέα: νὰ μισθώσουν σὲ μικρὴ τι-
μὴ στὸν Καμάρ τὸ χτήμα τους.
Ἔτσι ἡ οἰκογένεια Καμάρ θὰ
ζοῦσε πιὸ καλὰ, πιὸ ἄνετα.

Μόλις ἡ Φλωρέτα εἶπε τὴ σκέ-
ψι της στὸν πατέρα της, ὁ Φραντὶ
ἔφερε δυσκολίες. Εἶπε στὴν κόρη
του ὅτι ἡ οἰκογένεια Καμάρ, πο-
λυμελὴς καθὼς ἦταν, θὰ τοὺς
γαλοῦσε τὸ σπιτάκι τους καὶ δὲν
θὰ καλλιεργοῦσε ἴσως ὅπως ἔ-
πρεπε τὸ χτήμα.

Μὰ ἡ Φλωρέτα δὲν ὑποχώρη-
σε. Εἶχε πάρει τὴν ἀπόφασί της
κι' ἐννοοῦσε νὰ τὰ καταφέρῃ.

Ἐτρεξε λοιπὸν πρόσχαρη, κά-
θησε στὰ γόνατα τοῦ πατέρα
της, τὸν ἀγκάλιασε μὲ τὰ ἀδύ-
ναμα χεράκια της καὶ τοῦ εἶπε
μὲ τὴ γλυκειὰ της φωνή:

— Πατέρα μου, δὲν εἶσαι κα-
κὸς, δὲν εἶν' ἔτσι;

— Ἔτσι εἶνε, παιδί μου.

— Οὔτε ξεχασιάρης εἶσαι, πα-
τερούλη.

— Θεὸς φυλάξοι, κορούλι μου!

— Γιατὶ λοιπὸν λησιμόνησες τὴν ἐποχὴ πού εἶμαστε πάμ-
πτωχοι κι' ἐλεεινοί;

— Πῶς;

— Ναί, ναί, πατέρα, ξέχασες τὸν καιρὸ πού τρώγαμε μο-
νάχα ψωμί καὶ πατάτες καὶ πού ὁ σκληρὸς ἐκεῖνος Γκορῶ,
ὁ σπιτονοικοκύρης μας, ἤθελε νὰ μὰς πετάξῃ ἀπὸ τὸ σπίτι
του...

Ὁ Φραντὶ ἀναστέναξε στὴν ἀνάμνησι τῶν περασμένων
ὀλιβερῶν ἡμερῶν.

— Τότε, πατέρα, συνέχισε ἡ Φλωρέτα, γνωρίστηκα μὲ τὸ
Γιάννη. Κι' ἀπὸ τότε μ' αὐτὸν καὶ μὲ τὴν κυρία κόμησσα ντὲ
Λάντ μπήκε στὸ σπιτάκι μας ἡ εὐτυχία. Ναί, πατέρα μου.

Ὁ ἕνας πρέπει νὰ βοηθᾷ τὸν ἄλλο. Μοῦ εἶπες πὼς ἂν πέ-
θαινα, τόση θὰ ἦταν ἡ λύπη σου ὥστε δὲν θὰ γνοιαζόσουν
πειὰ γιὰ τίποτε, οὔτε γιὰ σπιτί, οὔτε γιὰ χωράφια. Μιὰ λοι-
πὸν καὶ γλύτωσα, ἄς εὐχαριστήσουμε τὸ Θεὸ κι' ἄς χαρί-
σουμε στοὺς φτωχοὺς κάτι ἀπὸ τὸ λίγο περισσευμά μας. Τί
νὰ τὰ κάνουμε ἐμεῖς, πατέρα, τὰ δυὸ σπιτία, ἐτοῦτο καὶ τὸ
ἄλλο; Ἐνῶ οἱ δύστυχοι οἱ Καμάρ κατοικοῦν σ' ἕνα παληό-
σπιτο καὶ πληρώνουν ἀβάσταχτο νοῖκι.

Τὰ λόγια της συγκίνησαν τὸν ἀγάθῳ πατέρα της.

(Ἀκολουθεῖ)